

РЕШЕНИЕ

Номер 174

23.10.2020 г.

Град Шумен

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Шумен

Състав I

На 23.10.2020 година в закрито заседание в следния състав:

Председател: Константин Г. Моллов

Членове: Ралица И. Хаджииванова
Теодора Е. Димитрова

като разгледа докладваното от Ралица И. Хаджииванова Въззивно гражданско дело № 20203600500357 по описа за 2020 година

Делото е образувано по частна жалба с вх. № 02449/07.08.2020г. депозирана от Д. Г. Ч. длъжник по ИД № 2011*0400215 по описа на ЧСИ Я.Б., с рег. № * срещу действията на съдебния изпълнител, изразяващи се в отказ да вдигне наложеният заповед върху трудовото му възнаграждение поради прекратяване на служебното му правоотношение със заповед № ДКВ-108/16.03.2020 г. на Министъра на отбраната на Р. България и насочване на изпълнение върху постъпила по делото парична сума представляваща обезщетение по чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ, която на осн. чл. 446а от ГПК представлявала несеквестрируемо имущество на длъжника. Жалбоподателя излага, че през 2011г. ЧСИ му е наложил заповед върху трудовото възнаграждение при работодателя ***, факултет „Артилерия“, ПВО и КИС до погасяване на задължението към вискателя. С молба от 18.05.2020г. бил уведомил ЧСИ, че със заповед Д КВ – 108 от 16.03.2020г. издадена от Министъра на отбраната на Р. България, му е прекратен договора за военна служба и е освободен от длъжност, а със Заповед № РД – 08-44 от 07.04.2020г. издадена от началника на *** – гр. В.Т. е отчислен и от списъчния състав на *** и е поискал наложеният заповед по ИД № 2011*0400215 да бъде вдигнат, доколкото трудовият му договор е прекратен. Със същата молба е поискал, в случай на постъпване на парични суми по така наложеният на трудовото му възнаграждение заповед, същите да му бъдат възстановени, тъй като те нямат характер на трудово възнаграждение, а на обезщетение по чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ. Със съобщение изх. №03112/21.07.2020г. ЧСИ го уведомил, че отказва да възстанови постъпилата сума/7 540.63лв./, тъй като не било налице правно основание за това. Твърди, че действията на ЧСИ са неправилни и незаконосъобразни, тъй като разпростират действието си по отношение на имущество (парични средства) по отношение на които, наложеният по делото заповед не разпростира своето действие. Сочил, че след датата на прекратяване на трудовото му правоотношение, постъпилите суми нямат характера на възнаграждение за труд и не

представлявали насрещна престация за конкретно извършвани трудови дейности. Освен това твърди, че действията на ЧСИ са изцяло незаконосъобразни, тъй като са насочени срещу несеквестируем доход по см. на чл. 446, ал. 1 във вр. ал. 2 от ГПК и моли съда да отмени действията на ЧСИ Я. Б., изразяващи се в отказ да вдигне наложеният заповор върху трудовото възнаграждение, поради прекратяването на служебното му правоотношение и насочване на изпълнението върху имущество, които счита за несеквестируемо, представляващо обезщетение по чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ.

Ответната страна по жалбата, вискателя по изпълнението „Първа Инвестиционна банка“ АД редовно уведомена, не изразява становище по същата.

ЧСИ е приложил становище по жалбата, съгл. чл. 436, ал. 3 от ГПК, в което излага мотиви по обжалваните действия и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Излага, че процесната сума в размер на 7 540.63 лева, чието възстановяване се иска с жалбата била преведена на 25.06.2020г., с пр. основание чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ. Твърди, че законодателят е определил несеквестируемите доходи на длъжника с разпоредбата на чл. 446 от ГПК, като изрично я е разпрострял върху трудовите възнаграждения и пенсиите и разширяването на предметният обхват на несеквестируемостта, посредством аналогия било недопустимо. Сочената разпоредба, била императивна и не можела да се тълкува разширително, което обстоятелство също представлявало пречка за включване на обезщетенията в категорията на процесуално защитените. Некоректно жалбоподателя се е позовал на разпоредбата на чл. 446а, ал. 2 от ГПК, за да обоснове несеквестируемостта на обезщетенията по чл. 227 от ЗОВСРБ. Обезщетенията, заплащани при прекратяване на трудовото правоотношение, както по реда на КТ, така и по реда на чл. 227 от ЗОВСРБ, не се ползвали със закрилата на чл. 446а, ал. 2 от ГПК. Сочи, че разпоредбата на чл. 512, ал. 1 от ГПК гласи, че заповорът върху трудовото възнаграждение се отнася не само за възнаграждението посочено в заповорното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател.

Изпълнително дело № 2011*0400215 по описа на ЧСИ Я. Б., е образувано по молба на „Първа Инвестиционна банка“ АД въз основа на изпълнителен лист от 28.10.2010г. издаден по ч. гр. дело № 4399/2010г. по описа на РС – Шумен и изп. лист от 12.10.2010г. по гр.д. № 4083/2010г. по описа на РС - Шумен, с предмет парично вземане. На осн. чл. 458 от ГПК по делото е присъединена и държавата в лицето на ТД НАП – Шумен за сумата в размер на 4 320.60 лева. На длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, редовно връчена му на 25.11.2010г., едновременно с която със заповорни съобщения с изх. № 08486/17.11.2010г. и изх. № 07181/21.10.2010г. му е наложен заповор на трудовото възнаграждение, получавано от него в ***, както и на всяко друго възнаграждение по граждански или други видове договори. В резултат на наложените заповори, третото задължено лице е провеждало ежемесечно суми по сметката на ЧСИ. С писмо от 11.05.2020г. НВУ ***, факултет „Артилерия“, ПВО и КИС, е уведомило ЧСИ, че от 13.04.2020 г. е прекратен договора за кадрова военна служба на Д. Г. Ч. и считано от

15.04.2020 г. същият е назначен на трудов договор при същия работодател. С молба от 18.05.2020 г. длъжникът е поискал от ЧСИ да вдигне запора, с оглед прекратяване на служебните му правоотношения, а в случай че постъпят суми по наложения заповор от бившият му работодател, е поискал същите да му бъдат възстановени, тъй като имат характер на обезщетения по смисъла на чл. 446а, ал. 1 вр. ал. 2 от ГПК и били изцяло несеквестрируеми. Видно от приложената към молбата Заповед от 07.04.2020 г. на Началника на * "Васил Левски", е разпоредено в съответствие с чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ на Д. Г. Ч. да се изплати еднократно парично обезщетение – 20 месечни възнаграждения в размер на 47 300 лв.; в съответствие с чл. 227, ал. 5 от ЗОВСРБ - обезщетение в размер на 650 лв.; обезщетение по чл. 19, т. 2 от Наредбата осигуряване с униформено облекло – 184.17 лева; на основание чл. 199 от ЗОВСРБ за неползван платен годишен отпуск за 2020 г. – 1 238.82 лв., или обща стойност на сумата за изплащане е 49 372, 99 лв..

С платежно нареждане от 25.06.2020 г. по сметката на ЧСИ е преведена сумата от 7 540.63 лв. с наредител * "Васил Левски", Факултет факултет „ Артилерия“, ПВО и КИС, като основание за плащане в документа е посочено настоящото изп. д. № 2011*0400215, а с писмо от същата дата е уточнено, че характерът на преведената сума е от обезщетение по чл. 227, ал. 1 от ЗОВСРБ. С молба от 09.07.2020 г. жалбоподателят е поискал сумата от 7 540.63 лева, постъпила по делото, след прекратяване на договора за военна служба и представляваща обезщетение по чл. 227 от ЗОВСРБ, да му бъде възстановена, тъй като същата била несеквестрируемо имущество на длъжника. С разпореждане от 21.07.2020 г. ЧСИ е постановил отказ по молбата, който е съобщил на жалбоподателя със съобщение № 003112/21.07.2020 г..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи:

Предмет на настоящото производство е жалба, срещу действия на ЧСИ по изп. д. № 2011*0400215, по описа на ЧСИ Я.Б. с рег. № *, с район на действие ОС - Шумен, изразяващи се в мълчалив отказ да вдигне наложения заповор върху трудовото възнаграждение на жалбоподателя поради прекратяване на служебното му правоотношение със заповед №ДКВ-108/16.03.2020 г. на Министъра на отбраната на Р. България, както и насочване на изпълнението върху вземане на длъжника от НВУ ***, факултет „ Артилерия“, ПВО и КИС, представляващо обезщетение по чл. 227 и чл. 298, ал. 2 от ЗОВСРБ, за сумата от 7 540.63 лева - преведена от НВУ ***, факултет „ Артилерия“, ПВО и КИС, по сметка на ЧСИ - за която длъжникът твърди, че е несеквестрируема.

В нормата на чл. 435 от ГПК са посочени кои точно действия на съдебния изпълнител може да обжалва длъжникът. Съгласно чл. 435, ал. 2 от ГПК длъжникът може да обжалва постановлението за глоба, насрочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестрируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл. 468, ал. 4 и чл. 485 ГПК, определянето на трето лице за пазач, ако

не са спазени изискванията на чл. 470, както и в случаите по чл. 486, ал. 2 ГПК, отказа на съдебния изпълнител да спре, прекрати или приключи принудителното изпълнение, както и разносните по изпълнението. Запорът не е предвиден като действие, което длъжникът може да обжалва /той може да обжалва насочването на изпълнението върху конкретно вземане, само с твърдение, за неговата несеквестрируемост/. Ето защо и доколкото не се касае за нито една от посочените хипотези, жалбата в частта ѝ срещу мълчаливия отказ на съдебния изпълнител, да вдигне наложения запор върху трудовото възнаграждение на жалбоподателя, поради прекратяване на служебното му правоотношение със заповед №ДКВ-108/16.03.2020 г. на Министъра на отбраната на Р. България, се явява недопустима, поради което и следва да бъде оставена без разглеждане.

Само за пълнота следва да се отбележи, че по делото са налице доказателства, че след прекратяване на 13.04.2020 г. на договора за кадрова военна служба на длъжника Д. Г. Ч. със Заповед от 16.03.2020 г. на Министъра на отбраната, от 15.04.2020 г. същият, е назначен на трудов договор при същия работодател. Съгласно чл. 512, ал. 1 от ГПК, запорът върху трудово възнаграждение се отнася не само за възнаграждението, посочено в запорното съобщение, но и за всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение. Нещо повече, съгласно ал. 3 на същия текст, ако длъжникът премине на работа при друг работодател или в друго учреждение, запорното съобщение се препраща там от лицето, което първоначално го е получило, и се смята за изпратено от съдебния изпълнител. Третото задължено лице уведомява съдебния изпълнител за новото място на работа на длъжника и за размерът на сумата, удържана до преминаването на другата работа.

В останалата ѝ част, жалбата е допустима, като подадена в срок, от надлежна страна, срещу обжалваемо действие на съдебния изпълнител - насочване на принудително изпълнение спрямо имущество на длъжника, което той смята за несеквестрируемо, по смисъла на чл. 435, ал. 2 от ГПК, поради което ѝ, съдът следва да я разгледа по същество. Разгледана по същество същата е неоснователна, поради следното:

Съгласно приетото по т.1 ТР № 2/26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. ОСГТК на ВКС, запорът и възбраната като изпълнителни действия не подлежат на обжалване. На обжалване подлежи насочването на изпълнението върху несеквестрируемо имущество. По такава жалба съдът е длъжен да се произнесе, секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. В жалбата може да са изложени оплаквания и да се иска отменяването на някои действия - запор, възбрана, опис, оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и др., но съдът се произнася по тези искания само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушават. Отделното обжалване на тези действия не е допустимо.

Принципът, установен в чл.133 ЗЗД и чл.442 ГПК е за секвестрируемост на цялото имущество на длъжника, но от този принцип законът предвижда изключения /чл.444, чл.446,

чл.446а ГПК/, като защитата важи за всяко физическо лице. Изричната законова забрана да се насочва изпълнението върху определени права е водена от съображения за обществен интерес, да се запазят определени имуществени права, които служат като опора за съществуването на длъжника и неговото семейство. Във всички случаи на несеквестируемост законът има за цел длъжникът и неговото семейство да разполагат с една определена част от вещите и вземанията си, която задоволява основните човешки потребности.

Процесуалната норма на чл.446, респ. чл.446а ГПК предвижда изрично определени вземания на длъжника за несеквестируеми /пълна или частична несеквестируемост/. В съдебната практика няма спор, че трудовото възнаграждение и въобще всяко възнаграждение за труд, както и пенсията са частично секвестируеми, т.е. наложеният заповед върху тях обхваща само секвестируемата част /чл.446 от ГПК, ТР № 2/26.06.2015 по т.д. №2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т.1,3,13/. Преценката дали сумата, върху която е насочено изпълнението е секвестируема, изхожда от това, какъв е произходът на паричните средства – такива за положен труд /без значение формата на тяхното плащане -в брой или по банков път/. Нормите уреждащи несеквестируемостта са императивни, не могат да се тълкуват разширително, което обстоятелство е своеобразна пречка за включване на обезщетенията в категорията на процесуално защитените вземания на длъжника.

Съдът счита, че процесното вземане не попада в предметния обхват на чл.446 и чл.446а ГПК. Трудовото възнаграждение е елемент от трудовото правоотношение и представлява дължимата от работодателя на работника или служителя насрещна престация за предоставената му на разпореждане и за ползване от последния работна сила. Различие между трудовото възнаграждение и тези плащания се открива в правопораждащия ги юридически факт – трудово възнаграждение се дължи заради предоставяне на работна сила за изпълнение на определена работа, докато компенсационните и гаранционните плащания се дължат заради невъзможност да се престира работна сила по причина извън работника или служителя, или за посрещане на допълнителни разходи във връзка с престирането ѝ. От своя страна обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение имат различни правни основания, но общото е, че се дължат във връзка с прекратяване на правоотношението между работодателя и работника или служителя. Но не са елемент от трудовото възнаграждение.

Процесните обезщетения по своята правна природа не представляват обезщетения в истинския смисъл на думата, тъй като не репарират причинени вреди на работника или служителя. В тази група попадат компенсационните /напр. пътни, дневни, квартирни пари, плащания при преместване на работа в друго населено място/, и гаранционните плащания /за неизпълнение на предписание за трудоустройство, невъзможност за изпълнение на работата при бедствие/. Същевременно, не се касае и за защита на други посочени в специални забранителни норми вземания /напр. по чл.114а, ал.1 КСО досежно обезщетенията и помощите по държавното обществено осигуряване; чл.14, ал.3 ЗСП във

връзка със социалните помощи; чл.198 КЗ за застрахователната сума по застраховка „Живот“ и „Злополука“, както и за застрахователното обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“/.

Предвид изложените съображения се налага изводът, че процесното вземане не е несеквестируемо и съдебният изпълнител разполага с процесуална власт да насочва принудителното изпълнение върху същото. Ето защо жалбата срещу това атакувано действие се явява неоснователна и следва да се остави без уважение.

Обстоятелството, дали сумата представляваща обезщетение по ЗОВСРБ, е постъпила по сметка на ЧСИ по заповед на трудово възнаграждение, не рефлектира върху произнасянето на съда, доколкото релевантна в настоящото производство се явява единствено преценката дали имуществено, срещу което е насочено изпълнение, е несеквестируемо.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалба вх. рег. № 02449/07.08.2020г. депозирана от Д. Г. Ч. - длъжник по ИД № 2011*0400215 по описа на ЧСИ Я.Б., с рег. № *, срещу мълчалив отказ на ЧСИ да вдигне наложеният заповед върху трудовото възнаграждение на жалбоподателя поради прекратяване със заповед № ДКВ-108/16.03.2020 г. на министъра на отбраната на Р. България на служебното му правоотношение.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба вх. рег. № 02449/07.08.2020г. депозирана от Д. Г. Ч. - длъжник по ИД № 2011*0400215 по описа на ЧСИ Я.Б., с рег. № *, срещу действие на ЧСИ, изразяващо се в насочване на изпълнението върху вземане на длъжника от * "Васил Левски", Факултет „Артилерия“, ПВО и КИС, представляващо обезщетение по чл.227, ал.1 и чл.199 от ЗОВСРБ-сумата 7540.65лв., поради несеквестируемост.

В частта, с която жалбата е оставена без разглеждане, решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна, с частна жалба, в едноседмичен срок от съобщаването му на страните.

В останалата част, на основание чл. 437, ал. 4 от ГПК, решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____